

dicuntur noctu vnum numero, sed extrinsece; at verò non possunt dici vnum numero intrinsecè, quia quæ differunt specie, differunt quoque numero intrinsecè: Priuatio autem dicitur se tenere potius ex parte materiae, quam ex parte formæ: Ratio est, quia cum priuatio contrarietur formæ, & duo contraria non possint esse in seipsis ad invicem; ideo priuatio non erit in forma. Secundò, quia priuatio non modò dicit carentiam formæ, sed etiam importat apitudinem in materia ad formam: vnde merito dicitur se tenere veluti subiectum ex parte ipsius materiae; dico *veluti subiectum*, quia cum priuatio non sit ens reale positivum, non debet dici propriè esse in aliquo, sicut in subiecto.

Quæres ultimò: Si propter carentiam forma datur vnum principium Physicum, quod est priuatio: similiter quandoquidem potentia materia dicit carentiam formæ, eo quod dicit potentiam, & ordinem ad formam, quam nondum habet, idcirco debet etiam dari vnum principium pro tali carentia formæ? Respondeo negando; multum enim differt priuatio formæ, & potentia ad formam; nam priuatio formæ dicit primariò, & formaliter carentiam formæ, proindeque constituitur formaliter principium Physicum: at verò potentia materia non dicit formaliter priuationem formæ, sed apitudinem ad illam. Vnde non excludit formam, sed potius tam connatur positiue, quia includit positivum ordinem ad illam.

DISPUTATIO TERTIA, DE COMPOSITO PHYSICO, ET DE NATURA.

Aperitur Disputationis statutus.

*Indicationes
de quibus in
sequentibus
agendum sit.*

XPLICATIS partibus, seu principijs compositi Physici, ad ipsiusmet compositi naturam perscrutandam necessitate est deuenire, qua auctem veniant examinanda, sunt hac:

Primum; An materia sit de essentia compositi, quæ difficultas coincidit cum ea, quæ quarti solet, an forma sit tota quidditas compositi? vbi & etiam inquiremus, an forma sit nobilior composito?

Secundum; An inter materiam, & formam intercedat aliqua vno distincta à partibus?

Tertium; An totum distinguatur à partibus unitis?

Quarum; An in composito Physico detur forma corporeitatis?

Quinum; An plures formæ sive substantiales, sive accidentales non subordinatae possint diuinitus vnam numero informare materiam, & plures numero materia vna numero informari formæ? vbi examinabitur etiam, an plura solo numero distincta accidentia in eodem possint esse subiecto?

Sextum; Quædam de natura, & arte, & an ars possit efficerre opera natura?

S V M M A
Dicendorum in hac disputatio-
ne tertia.

NUMERO primo, Deciditur quod capiendo quidditatem pro essentia, materia prima sit pars quidditatis. Num. 2. Rationes contra resolution-

em ponuntur, & solvuntur. Num. 3. Determinatur, quid forma sit ignobilior composito. Num. 4. Adducuntur rationes contra resolutionem, & solvuntur. Num. 5. Determinat author, quod inter materiam, & formam nullus decur modus unionis ab illis distinctus, sed quid uniuersit inter se modis. Num. 6. Ponuntur, & solvuntur rationes contra resolutionem. Num. 7. Concluditur, quod per unionem materia cum forma accidat partibus relatio extrinsecus adueniens. Num. 8. Ponuntur septendecim rationes, quibus probari potest non esse distinctionem, nisi per opus intellectus inter totum, & partes unitas. Num. 9. Ponuntur novem rationes, quibus probatur vrum distinguenda sive partibus ante opus intellectus. Num. 10. Solvuntur rationes probantes totum non distinguenda partibus, nisi per rationem. Num. 11. Solvuntur rationes probantes totum distinguenda sive partibus ante opus intellectus. Num. 12. Determinat author, quod totum distinguatur a suis partibus etiam unita ante opus intellectus. Num. 13. Determinat, quod tercia entitas debet dici forma totius. Num. 14. Determinat author cum Scoto admittendam esse formam corporeitatis pro viuentibus. Num. 15. Adducuntur, & solvuntur rationes contra resolutionem. Num. 16. Determinatur duas formas substantiales totales non subordinatas posse diuinitus eandem numero informare materiam. Num. 17. Afferuntur, & solvuntur rationes contra resolutionem. Num. 18. Verisimile est expulsionem forma per aliam formam fieri, in genere cause formalis. Num. 19. Determinat author contra Thomistas plura accidentia solo numero diversa posse esse in eodem subiecto simul & semel diuinitus. Num. 20. Afferuntur, & solvuntur rationes in contrarium. Num. 21. Determinat author probabilius esse posse diuinitus duas contra-